

CHARLOTTE BRONTË
JANE EYRE

CHARLOTTE BRONTË
JANE EYRE

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
Nihal Yeğınobalı

Türkiye’de sadece Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş. tarafından yayımlanacak olan Minikitap™ dizisi (özgün ismiyle Flipback®/Dwarsligger®), Jongbloed bv (Heerenveen, Hollanda) girişimidir. Minikitap™ hafiflik, dayanıklılık ve pratikliği esas alan yeni bir kitap formatıdır. Hollanda’da Jongbloed bv tarafından Can Yayınları için özel olarak üretilen, elinizde tuttuğunuz Minikitap™, Indoprint kâğıdı ve patentli mizanpajı sayesinde yüzlerce sayfalık bir kitabın tamamını bu küçük boyutta bile keyifle okunan bir esere dönüştürüyor. Minikitap™ yayıncılık ve matbaacılıkta yüz elli yılı aşkın deneyimiyle Avrupa’nın tarihî firmalarından olan Jongbloed bv (Heerenveen, Hollanda) tarafından tasarlanmıştır.

Elinizdeki kitap, Bolloré Thin Paper (www.bollerethinpapers.com) tarafından üretilen Indoprint kâğıda basılmıştır. Klorür veya sülfür içermeyen, FSC® sertifikalı Indoprint kâğıdı, çevreye zararsız özel bir kâğıt hamurundan üretilmiştir.

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Mizanpaj uygulama: Bahar Kuru Yerek

Baskı ve cilt: Jongbloed bv, Marktweg 73a, 8444 AB Heerenveen, Hollanda

ISBN 978-975-07-3718-3

Jane Eyre, Charlotte Brontë

© 2007, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır ve korunmaktadır. Yayınevinin izni olmadan eser hiçbir şekilde çoğaltılamaz, Minikitap™ markası ve formatı 3. kişiler tarafından kullanılamaz.

Can Yayınları'nda 1. basım: 2007

Minikitap™ formatında 1. basım: Mayıs 2018

Bu kitabın 1. baskısı 5000 adet yapılmıştır.

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750737183

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

CHARLOTTE BRONTË, 1816'da İngiltere'nin Yorkshire bölgesinde, Thornton'da doğdu. Kendisi gibi romancı olan Anne ve Emily Brontë'nin kız kardeşidir. Fransızca ve Almanca öğrenmek üzere Emily'yle birlikte gittiği Brüksel'deki bir yatılı okulda geçirdiği günler, Charlotte'u edebiyata yönelten bir dönüm noktası oldu. Üç kız kardeş, şiirlerini ortak bir kitapta yayımladılar. Charlotte'un 1847'de yayımlanan ilk romanı *Jane Eyre* büyük bir başarı elde etti. Erkek kardeşi Patrick Branwell ile kız kardeşleri Anne ve Emily'yi birbiri ardına yitiren Charlotte, *Shirley* (1849) adlı kitabını tek başında kaldığı evinde tamamladı. Yayıncısının konuğu olarak gittiği Londra'da pek çok yazarla tanışma olanağı buldu. 1853'te *Villette* adlı romanının yayımlanmasının ardından, din adamı olan babasının yanında görev yapan Arthur Bell Nicholls'la evlendi. *Emma* romanına yeni başladığı sırada, hamileliğinde ortaya çıkan ağır bir hastalık yüzünden 1855'te Haworth'ta öldü.

NİHAL YEĞİNOBALI, 1927'de Manisa'da doğdu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni bitirdikten sonra New York Eyalet Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi gördü. *Genç Kızlar* adlı ilk romanını, Vincent Ewing adını verdiği sözde Amerikalı bir yazarın imzasıyla yayımladı. 1950'de yayımlanan bu kitap, hâlâ basım yapmaktadır. Ardından *Sitem*, *Mazi Kalbimde Bir Yaradır*, *Belki Defne*, *Gazel* adlı romanları ve *Cumhuriyet Çocuğu* adlı anı kitabını yayımladı. Yeğिनobalı, çok sayıda yazarın klasik ve çağdaş yapıtlarını dilimize kazandırdı.

W.M. Thackeray'a
yazarın saygılarıyla

O gün yürüyüş yapmak olanaksızdı. Gerçi sabahleyin o yaprakları dökülmüş fidanlıkta bir saat kadar dolaşmıştık, ama öğle yemeğinden sonra (konuğu olmadığı zamanlar Mrs. Reed, öğle yemeğini erken yedi) dışarıda esen soğuk kış rüzgârı beraberinde öyle karanlık bulutlar, öyle iliklere işleyen bir yağmur getirmişti ki, dışarıda gezmek artık söz konusu edilemezdi.

Bu, benim canıma minnetti. Uzun yürüyüşleri sevmezdim; hele soğuk, nemli havalarda, alacakaranlığın ayazında, ayak ve el parmaklarım donmuş, dadı Bessie'nin azarlarından içim kararmış, Eliza, John ve Georgiana Reed'den güçsüz olmaktan da utanmış bir durumda eve dönmek benim için her zaman çok acı olurdu.

O dediğim Eliza, John ve Georgiana şimdi oturma odasında, ateş başındaki bir kanepeye uzanmış yatan annelerinin çevresini sarmışlardı. Mrs. Reed (bu kez ağlayıp kavga etmeyen) çocuklarıyla çevrili olarak, çok mutlu görünüyordu. Aralarına katılmayı bana yasaklamıştı. Beni öyle ayrı tutmak zorunda kalışı onu da üzüyormuş. Ama benim daha insan canlısı, daha çocuksu bir huy, daha şirin, neşeli tutumlar, yani şöyle daha az sinsi, daha rahat bir tutum edinmek için canla başla çalıştığımı Bessie'den duyuncaya ya da kendi gözüyle görünceye kadar beni yalnızca yaşamlarından hoşnut, mutlu çocukların hakkı olan ayrıcalıklardan yoksun bırakmak zorundaymış.

“Bessie ne diyor, ben ne yapmışım yani?” diye sordum.

“Jane, büyüklerine karşılık veren, soru soran çocuklardan hoşlanmam ben. Hem böyle küçücük bir çocuğun büyüklerinden adeta hesap sorması ne müthiş şey! Otur bir köşeye. Doğru dürüst konuşamayacaksın da sus.”

Oturma odasına bitişik bir küçük kahvaltı odası vardı. Sessizce oraya süzıldüm. Burada bir kitap rafı vardı. Elime (bol resimli olmasına dikkat ederek) bir kitap aldım. Pencerenin içine tırmanıp ayaklarımı toplayarak Türkler gibi bağdaş kurup oturdum, kırmızı kalın perdeleri de çekince iki katlı bir gizliliğe, kuytuluga kavuşmuş oldum.

Perdenin kızıl renkli kıvrımları sağımdaki manzarayı kapatıyordu. Solumda ise, beni o iç karartıcı kasım gününden koruyan, ama ayırmayan saydam pencere camları vardı. Arada bir elimdeki kitabın yapraklarını çevirirken, dışarıdaki kış gününün manzarasını gözden geçiriyordum. Karşıda bulutlarla sislerin yarattığı soluk bir perde, önümde ıslak çimler, rüzgârın tokatladığı ağaçlar, uzun şiddetli esintilerin önünden kaçarcasına dalgalanan aralıksız bir yağmur...

Gözlerimi kitabıma çevirdim gene; Thomas Bewick'in *History of British Birds*¹ idi. Bu kitabın metni genellikle beni pek sarmazdı, ama başlangıçta birtakım sayfalar vardı ki o çocuk yaşında bile okumadan pek geçemezdim. Bunlar deniz kuşlarının yaşadıkları yerleri, yalnız onların bulunduğu "ıssız kayaları, kıyıları" Lindenness ya da Naze denen ve güney ucundan Kuzey Burnu'na kadar adacıklarla benekli olan Norveç kıyılarını anlatan bölümlerdi:

*Kuzey Okyanusu geniş buruntularla
Kaynar, en kuzeydeki Thule'dan başlayıp
O çiplak, ıssız adaların çevresinde
Ve Atlantik dalgaları
Döver fırtınalı Hebrides kıyılarını.*

Laponya, Sibiryaya, Spitzbergen, Nova Zembla, İzlanda, Grönland gibi yerlerin ıssız kıyılarını anlatan bölümlere de göz atmadan ede-

1. (İng.) İngiltere Kuşlarının Tarihçesi. Bu kitap biri 1797, diğeri 1804 yılında olmak üzere iki cilt olarak basıldı. Kitapta alıntılanan dizeler James Thomson'un "The Seasons" (Mevsimler) (1730) adlı şiirinden alınmıştır. (Y.N.)

mezdim. “Kuzey Kutup bölgesinin uçsuz bucaksız ufukları, kasvetli tenhalıklardan oluşma o ıssız ülkeler... O kar, buz deposu ki yüz yıllarca süren kışların birikintisi olan, dağ dağ üstüne yükselen tepelerde camlaşan kırılmaz buz tabakaları kutbu çevirir, aşırı soğuk katmerli sertliğini büsbütün artırır.” Bu ölüm beyazlığındaki bölgeleri kendi kafamda canlandırırdım. Çocuk kafalarında yüzen bütün yarı anlaşılmalı fikirler gibi silik, ama gene de tuhaf bir şekilde etkili. Bu başlangıç sayfalarındaki yazılar daha sonraki anlatımlarla birleşerek kitabın resimlerine anlam katardı. Dalgaları göklere çıkan bir denizden tek başına yükselen bir kaya, ıssız bir kıyıya çarpıp kalmış harap bir gemi, çizgi çizgi bulutların arasından görünen ve batmak üzere bir gemiyi seyreden, buz gibi soğuk, hasta gibi solgun bir ay...

Bir mezarlık sahnesi vardı ki ne anlama geldiğini pek bilemezdim. Üstü yazılı bir mezar taşı, yüksek bir kapısı, iki ağacı, ufku kapatan yıkık bir duvarı vardı; yeni yükselen ince bir ay akşam saatini mimler gibiydi.

Durgun denizin üzerinde hareketsiz duran iki gemiyi birer “hayalet gemi” sayardım.

Hırsızın arkasındaki torbayı yere çivileyen ifritin resminiye çarçabuk geçerdim; çünkü bu bana dehşet veren bir şeydi.

Bir kayanın üzerinde tek başına oturmuş, uzaktaki bir darağacının çevresindeki kalabalığı seyreden o kara, boynuzlu şekil de öyle.

Her resim bir öykü anlatıyordu. Benim henüz iyice gelişmemiş kafamla duygularım için çok zaman gizemli olmakla birlikte her zaman ilgi çekici bulduğum öyküler. Bessie’nin bazen kış akşamlarında, keyfi yerinde olduğu zaman anlattığı masallar kadar ilgi çekici. Böyle gecelerde Bessie ütü masasını çocuk odasındaki ateşin başına kurar, bizim de bunun çevresinde oturmamıza izin verirdi. Bir yandan Mrs. Reed’in dantel farbalalarını, gece başlıklarının firfırlarını ütülerken bir yandan da bizim heyecanlı dikkatimizi, eski masallardan, bu masallardan bile eski destanlardan, türkülerden alınma aşk ve serüven öy-

küleriyle beslerdi. (Bu öykülerden bazılarının Pamela¹ gibi, Moreland Lordu Henry² gibi romanlardan alınma olduğunu sonradan keşfedecektim.)

Kucağımda Bewick'in kitabıyla pencerenin içinde oturmuş, sayfaları karıştırırken mutluydum... Yani kendimce mutlu. Tek korkum bu zevkimin yarıda kesilmesi idi ki nitekim çok geçmeden bu da oldu. Kahvaltı odasının kapısı açıldı.

John Reed'in sesi "Pöh sana, Ekşi Surat!" diye bağırdı. Sonra sustu. Odada kimsecikleri görememişti.

"Ne cehennemde bu kız?" dedi. Sonra, kız kardeşlerine seslendi: "Lizzy, Georgy... Jane burada da yok. Anneme söyle; dışarı, yağmurun altına çıkmış galiba."

"İyi ki perdeyi çekmişim," diye düşündüm, John gizlendiğim yeri bulmasın diye de bütün yüreğimle dua ettim. Ona kalsa bulamazdı da çünkü ne kafası işlekti, ne de görüşü keskin. Ama Eliza kafasını kapıdan uzatır uzatmaz, "Pencerenin içindedir besbelli, Jack," dedi. Ben de hemen ortaya çıktım; çünkü bu adı geçen Jack'ın beni sürükleyerek dışarı çıkarması ödümü koparan bir şeydi.

Çekingengliğin verdiği bir terslikle, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

John Reed, "Ne istiyorsun Küçükbey, söyle bakalım!" dedi. Sonra bir koltuğa kurularak, "Beri gelmeni istiyorum," dedi, benim gidip önünde durmamı istediğini belirten bir işaret yaptı.

John Reed on dört yaşında bir okul çocuğuydu. Benden dört yaş büyük (ben ancak on yaşındaydım), yaşına göre de iri, tıknazdı. Cildi donuk, sağlıksız, o ablak yüzünün çizgileri kaba, kolları bacakları etli, elleri ayakları kocamandı. Her zaman oburluk etmekten sindirimi bozuk olduğu için gözleri fersiz, yanakları da sarkık sarkıktı. Şu sırada okulda olması gerekirdi, ama "bünyesinin nazikliği yüzünden" anacığı onu birkaç aylığına evde alıkoymuştu. Öğretmeni Mr. Miles, ona

1. Samuel Richardson'ın romanı (1740). (Y.N.)

2. Henry Brook'un *The Fool of Quality* adlı kitabının John Wesley tarafından kısaltılmış baskısı (1781). (Y.N.)

evinden daha az pasta şekerleme gelse çocuğun turp gibi olacağını söylüyordu, gelgelelim anasının yüreği bu türlü sert düşünceleri kaldırmıyor, oğlunun soluk benzinin ya fazla çalışmaktan ya da ev özleminden olduğuna inanmak gibi ince düşünceleri yeğliyordu.

John annesiyle kız kardeşlerini pek sevmez, hele beni hiç çekemezdi. Ne haftada iki-üç kez ne de günde bir-iki kez. Durmadan üzer, cezalandırırdı beni, canımdan bezdirirdi. Vücudumdaki her sinir onun korkusuyla ayaktaydı, o yaklaştığı zaman kemiklerimin üzerindeki her bir dirhem et titrer, kasılırdı. İçimde uyandırdığı yalın korkunun aklımı başımdan aldığı zamanlar olurdu; çünkü onun gözdağları, dayakları karşısında sığınabileceğim hiçbir kimsem yoktu. Hizmetçiler benim tarafımı tutarak Küçükbey'i kızdırmak istemezlerdi elbet, Mrs. Reed' in de bu konuda gözü kör, kulağı sağırdı sanki. Onun bana vurduğunu görmez, sövüp saydığını duymazdı; oysa John'un ara sıra bu işleri annesinin gözleri önünde yaptığı da olurdu. Hoş, çoğunlukla annesinin arkasından yapardı ya!

John'un her buyruğuna boyun eğmeye alışık olduğum için gidip önünde durdum. Şöyle bir üç dakikayı bana dilini çıkartmakla geçirdi. Kökünden kopartırcasına, çıkarabildiği kadar çıkarıyordu dilini. Ben onun çok geçmeden bana vuracağını biliyordum. Korkuyordum bundan, gene de bana biraz sonra vuracak olan çocuğun iğrençliğini, çirkinliğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Aklımdan geçenleri yüzümden mi okudu nedir... Birden hiç sesini çıkarmadan, patlatıverdi tokadı. Sendeledim, sonra dengemi yeniden kazanınca birkaç adım geriye gittim.

John Reed, "Bu biraz önce anneme karşılık verdiğin için," dedi. "Perdelerin arkasına sinsin sinsin gizlendiğin için! Hem de demin bana öyle kötü kötü baktığın için... Seni sıçan seni!"

John Reed'in hakaretlerine alışık olduğum için karşılık vermek aklıma bile gelmezdi. Benim kaygım şimdi bu hakareti yüzde yüz izleyecek olan tokada dayanabilmektir!

“Kitap okuyordum.”

“Göster kitabı.”

Pencereye gidip kitabı getirdim.

“Bizim kitaplarımızı ellemeye hakkın yok senin. Meteliksizsin. Bizim elimize bakıyorsun, annem öyle diyor. Beş paran yokmuş dünyada. Baban para mara bırakmamış sana. Aslında sokağa çıkıp dilenmen gerekirmiş, ama bizim gibi kibar aile çocuklarıyla bir arada oturuyor, bizimle yemek yiyorsun. Üstün başın da annemin kesesinden yapılıyor. Ben şimdi sana öğretim benim kitaplarımı karıştırmasını! Benim ya onlar! Bütün ev benim sayılır, nasıl olsa büyüyünce benim olacak. Git kapı önünde dur bakalım... Aynalarla pencerelerden uzak.”

Onun dediği gibi yaptım. Niyetinin ne olduğunu önce sezmemiştim. Kitabı kaldırıp nişan alarak atmaya hazırladığını görünce, elimde olmadan bir çığlık kopardım, yana kaçtım. Gel gör ki yeter derecede çabuk davranmamıştım. Kitap havada uçarak bana çarptı. Yere yuvarlanırken başımı kapiya vurup yarmışım, kanlar aktı. Çok da acıyordu. Duyduğum korku artık doruğa ulaşıp aşmış, yerini başka duygulara bırakmıştı.

“Hain, zalim çocuk!” diye bağırdım. “Katil sayılırsın sen... Köle tüccarı gibisin... Tıpkı eski Roma imparatorlarına benziyorsun!”

Goldsmith’in *Roma Tarihi*’ni okuduğum için Neron, Caligula gibi imparatorlar üstüne bilgi edinmiş, içimden birtakım benzetişler yapmış, ama bu kıyaslamaları böyle yüksek sesle ortaya vurabileceğimi aklımın ucundan bile geçirmemişim.

Oğlan, “Ne! Ne!” diye haykırdı. “Neler diyor bu kız bana? Eliza, Georgiana, işittiniz mi? Anneme söyleyeyim de görürsün sen, ama önce...”

Ok gibi üzerime atıldı. Saçlarımı, omzumu kavradığını hissettim. Bütün hırsıyla abanmıştı üzerime. Onu gerçekten bir katil, bir despot olarak görüyordum şimdi. Başımdan akan birkaç damla kanın boynuma sızdığını hissettim. Canımın acısı çok şiddetliydi, bir an için korkuma bile üstün gelmişti. Çılgına dönerek savunmaya başladım. Neler yaptım, bilmiyorum. John, “Sıçan! Sıçan!” diye bağırdı, sonra avazı

çıkacağı kadar haykırdı. Yardım yakınındaydı: Eliza'yla Goeorgiana koşup yukarıdan annelerini çağırmışlardı. Mrs. Reed yanımıza geldi, peşinden de oda hizmetçisi Abbot ile Bessie. Bizi ayırdılar.

Birinin, "Aman yarabbi! Cadılar gibi saldırmış Küçükbey'e!" dediğini duydum.

Biri de, "Ömrümde böyle şirretlik, böyle yırtıcılık görmedim," diyordu,

Sonra Mrs. Reed, "Kırmızı odaya kapatıp, kapıyı üstünden kilitleyin!" diye buyurdu.

İki çift el beni hemen kavradı, üst kata taşıdı.

II

Yukarı çıkıncaya kadar direndim. Bu, şimdiye kadar yapmadığım bir şeydi. Bessie ile Miss Abbot'un hakkımda zaten var olan kötü düşünceleri büsbütün pekiştirdi. İşin gerçeği şu ki kendimi kaybetmiş durumdaydım. Ya da Fransızlar gibi, "Kendimin dışındaydım," demek belki daha yerinde olur. Bir anlık bir başkaldırının beni daha ilk baştan en ağır cezalara uğratmış olduğunun farkındaydım. Başkaldıran bütün köleler gibi ben de, durum nasılsa umutsuz olduğu için çarpışmayı son kerteye kadar götürmeye kararlıydım.

"Tut şunun kollarını, Miss Abbot. Kudurmuş kedilere benziyor!"

Oda hizmetçisi, "Ayıp! Ayıp, Miss Eyre!" diye bağırıyordu. "İnsan hiç Küçükbey'e vurur mu? Velinimetinin oğlu! Efendin o senin!"

"Efendim mi? Neden efendim oluyormuş? Hizmetçi miyim ben?"

"Yo!.. Hizmetçiden daha bile aşağısın; çünkü geçimini sağlamak için çalıştığın da yok. Hadi bakalım, otur şuraya da işlediğin günahları düşün, taşın!"

Şimdi beni Mrs. Reed'in söylediği odaya getirip bir iskemlenin üzerine oturtmuşlardı. O saat yay gibi yerimden fırlamaya kalkıştım. İki çift el beni hemencecik tuttu.